

'Krieb, krieb.' Het is tijd om te vertrekken. Kat Trien gaat samen met haar reiskoffer op weg, zonder te weten waarnaartoe. Een wereld vol bewegende woorden wacht op hen.

'Een ballon, een ballon!' Dat waren de grassprietjes weer. Kat Trien keek naar de lucht. Er kwam inderdaad een ballon aan. Een Paarde Bloem-ballon. De grassprietjes konden niet lezen wat erop stond. Kat Trien wel: *Je hebt alles wat je nodig hebt*. De twijfels verdwenen. Kat Trien kwam in beweging. Ze had geen stem. Maar ze had Reiskoffer. En ze had een doel: ZONDERTIJD redden. Ja, ze had alles wat ze nodig had.

Kat Trien en de bewegende woorden is een sprookje voor jong en oud. Het enige wat je nodig hebt, is een rijke verbeelding en een tikkeltje humor. Waar wacht je nog op?

Van de auteur

De reis van Kat Trien naar een land zonder tijd is geïnspireerd op mijn eigen reis naar de Ark in Bangladesh. In Arkgemeenschappen delen personen met en zonder een verstandelijke beperking hun leven met elkaar. Het is een wereld van eenvoud, oprechtheid en vriendschap. Eénieder wordt er uitgenodigd op zoek te gaan naar zijn of haar persoonlijke bestemming. Ook ik. Zo ontstond dit verhaal vol bijzondere ontmoetingen en bewegende woorden op precies het juiste moment.

 Uitgeverij
Lineke Eerdmans

Kat Trien en de bewegende woorden

Wendy Wagemans

met illustraties van Ina Klomp - Meijer

Inhoud

1 Waarnaartoe

Krieb, krieb
Een briefje bleef achter

2 Zonderzorg

Perzikhuisje
De gave van de bewegende
woorden
Leesclub de Stroopwafel
Afscheid van Paarde Bloem
Achter de struik
Naar de dokter

3 Zonderstem

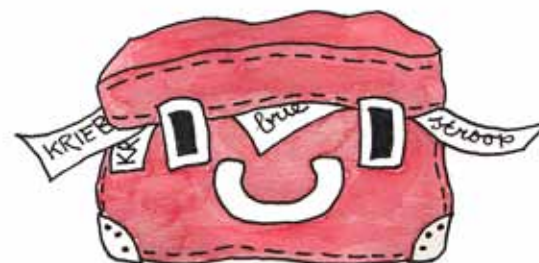
In het donker
Tim Schilpat zonder d
Dat ging snel, niet?
Luistergoed
Hatsjoe!
De postkaart
Jij, jij, krieb, krieb

4 Waar is zondertijd

Een verhaal voor Kolibrie
Tegen de wind in
Alleen maar niets
Vroeger
Een beetje verlegen
Verdwenen
Onmogelijk
Reiskoffer kwijt
Open, open
Gouden woorden
Migensembt
Een zwaar woord
Een schitterend woord
Fladder dan!
Vlinder moet verder
Bang

5 Zondertijd staat stil

De geur van een scheetje
Een schone bril
Wacht eens even
Niet helemaal, maar wel een beetje
Alleen doet wie
Een luidspreker
Op de rug van Paard Wachtmaar
Het is feest
Woorden slapen niet
Wakker worden
Krieb, krieb, wataar, wataar

1 Waarnaartoe

Krieb, krieb

WAARNAARTOE was een land. En dat land had tijd. Veel tijd. De dieren in WAARNAARTOE wisten niet waarnaartoe met al die tijd. Ze waren altijd druk in de weer met zoeken naar iets om te doen.

In WAARNAARTOE woonde Kat Trien. Zij was niet als de andere dieren. Kat Trien was een kat die heel goed wist wat te doen met haar tijd. Alles wat er gebeurde, schreef ze op. Omdat er in WAARNAARTOE zoveel gebeurde, had ze al veel verhalen. Die verhalen bewaarde ze in haar reiskoffer.

'Krieb, krieb', klonk het. Kat Trien werd wakker. Daar was het weer: 'Krieb, krieb.' Het geluid kwam uit de hoek van de kamer. Daar stond haar reiskoffer. Zoals altijd. En toch was er iets anders dan anders. Haar reiskoffer sprong op en neer. En hij sprak. 'Krieb, krieb', zei hij. Ook in haar buik kriebelde het: 'Krieb, krieb.' Toen wist ze wat Reiskoffer wilde zeggen. 'Krieb, krieb', betekende: 'Het is tijd om te vertrekken.'

Een briefje bleef achter

Kat Trien stapte uit bed. Ze ging zitten aan haar schrijftafel en schreef een briefje.

Daar gingen ze. Een witte kat met bruinrode vlekken en een reiskoffer vol kriebels en verhalen. Het briefje bleef achter op de schrijftafel.

Kat Trien wist niet waarnaartoe. Daar stond een wegwijzer: ZONDERZORG. Dat klinkt niet slecht, dacht ze.

2 Zonderzorg

Perzikhuisje

Na een lange reis zag Kat Trien een gele straat. Ze stopte even en veegde een zweetdruppel weg. Reiskoffer woog zwaar. Dit zal vast ZONDERZORG zijn, dacht Kat Trien. Ze stapte verder de gele straat in. Er waren vierkante, ronde en driehoekige huizen. De vierkante huizen hadden vierkante deuren. De ronde huizen hadden ronde ramen. De driehoekige huizen hadden een driehoekige tuin met prachtige driehoekige bloemen. Wat bijzonder allemaal, dacht Kat Trien, dat moet ik gelijk even opschrijven. Iedere bloem en ieder huis had een andere kleur. Kleuren die Kat Trien nooit eerder had gezien. Aan het einde van de straat zag ze een huisje dat kleiner was dan de andere huizen. Het zag er gezellig en smakelijk uit. Dit ronde huisje aan het einde van de gele straat had een perzikkleur met een gouden glans.

De kat die uit het huisje stapte, had dezelfde perzikkleur met dezelfde gouden glans. Ze kwam Kat Trien tegemoet. 'Goedemiddag', zei ze. 'Je zult wel honger hebben. Kom gerust even binnen, dan bakken we samen wat lekkers. Wat denk je van een wafel en een glas melk?' 'Dat klinkt goed', zei Kat Trien. Ze hield erg veel van wafels en melk. 'Kom dan maar mee', zei de kat uit het perzikhuisje. 'O ja, ik zal me even voorstellen. Ik ben Perzik. Ik ben een perzikkat, want ik heb de kleur van perzik.' 'Ik ben Kat

Dat ging snel, niet?

Tim Schilpat had gelijk. Hij kon goed koffers dragen. En traag lopen. Erg traag. Kat Trien liep achter hem. Ze deed haar best om niet op hem te trappen. De wind volgde hen. Woe, woe.

‘Ze hebben geen last van die vervelende wind in Luistergoed,’ zei Tim Schilpat. ‘Je zal wel zien. Het is daar altijd goed weer. En zo mooi. En zo gezellig. Ik zou daar ook wel eens willen wachten op de dokter. Maar ik ben niet ziek. Dus ja, dan moet ik niet naar de dokter, hè?’ Tim Schilpat stopte even met praten. En met lopen. Toen ging hij weer verder: ‘Ik ben natuurlijk wel een Schilpat zonder d. Is dat ook een ziekte? Ik ben de letter d ergens verloren. Of misschien had ik die wel nooit. Maakt niet uit. Eigenlijk wil ik hem niet eens terug. Tim Schilpat klinkt wel goed, niet? Wat denk je? Ach ja, je kunt niet antwoorden zo zonder stem. Was ik al vergeten. O, kijk, we zijn aangekomen. Dat ging snel, niet?’

Op een boom was een bord gespijkerd. Op het bord stonden dertien woorden.

Tim Schilpat praatte nog steeds. ‘Als ik praat’, zei hij, ‘dan gaat de tijd zo snel voorbij.’ Toen zuchtte hij een beetje. ‘Als er tenminste iemand luistert.’

Er is iets veranderd, dacht Kat Trien. Maar wat? Plots wist ze het. Er was geen wind meer. Alles was stil. Behalve Tim Schilpat. ‘Kat Trien’, zei hij, ‘nu moet ik weer terug. Ik zal zeker wel ergens naartoe moeten. En dan moet ik op tijd vertrekken. Want ik kan wel snel praten. Maar ik kan niet snel lopen. Vergeet niet je koffer van mijn rug te halen. Ik zei het al, niet? Dat ik goed koffers kan dragen? En weet je wat jij goed kunt? Luisteren. Ik had vanmorgen een rothumeur. En nu voel ik me helemaal goed in mijn schil. Vergeet nooit te luisteren als je nog eens over iemand struikelt. Daag!’

Luistergoed

Daar stond Kat Trien dan, in de wachtkamer van de dokter van ZONDERSTEM. Dit is de eerste keer dat ik zoiets meemaak, dacht ze. Een wachtkamer in de open lucht en toch is er geen wind of regen. Ook de temperatuur was precies goed. Niet te warm, niet te koud. Op het heldergroene gras lagen hier en daar dekens. Op sommige dekens lag iemand te luieren. Andere dieren zaten op boomstronken bekleed met een laagje mos. Er waren vijvers voor hen die zich meer op hun gemak voelden in het water. Hangmatten in verschillende kleuren en maten hingen tussen de bomen. Kat Trien zocht twee lege hangmatten uit. Eén voor Reiskoffer. Eén voor haarzelf. Reiskoffer bewoog zacht heen en weer in de hangmat. Kat Trien fluisterde: ‘Alles goed Reiskof-

fer?' 'Fijn, fijn, rug, rug, licht, licht', zei Reiskoffer. Misschien betekende dat: 'Het was een fijne reis op de rug van Tim Schilpat. Ik ben er helemaal licht van geworden.' Maar heel zeker wist Kat Trien het niet.

Lange tijd lag ze daar in Luistergoed stil te zijn. Ze luisterde goed. Ze luisterde naar de grassprietjes. Die zeiden niets. Ze luisterde naar de zonneschijn. Die zei ook niets. Toen viel ze in slaap.

Hatsjoe!

'Hatsjoe!' Kat Trien schrok wakker. Voor haar stond een wit konijn. 'Hatsjoe!' Kat Trien fluisterde: 'Gezondheid.' Maar het konijn hoorde haar niet. 'Hatsjoe!' zei hij weer. 'Ik ben Wit, ik ben een postkonijn.' En hij toonde de postzak die over zijn schouder hing. De postzak zat vol brieven en kranten en postkaarten. 'Maar ik ben een ziek postkonijn. Ik moet altijd maar nie... Hatsjoe! Niezen dus. Dat is niet handig voor een postkonijn. Af en toe moet ik zo erg niezen dat er een brief of postkaart uit m'n postzak vliegt. Dus kwam ik naar de dokter. Maar... Hatsjoe! Zie je die eekhoorn daar? Die is hier al vijfendertig dagen aan het wachten. Of zesendertig.

Hij is de tel kwijt. Stel je voor! Hatsjoe! Vijfendertig of zesendertig dagen wachten! Daar heb ik geen tijd voor hoor. Zoveel brieven en kranten en postkaa... Hatsjoe! Postkaarten die ik moet bezorgen. Ik moet dringend

naar ZON... Hatsjoe! ZONDER... Hatsjoe! ZONDERZORG. Ik ga er maar weer eens vandoor. Leuk om een... Hatsjoe! ...praatje met je te maken.' En voordat Kat Trien het goed en wel besepte, zag ze nog slechts een klein wit puntje in de verte. Het puntje van de staart van Wit, het postkonijn.

De postkaart

'Wat staat erop?' 'Hoe kan ik dat nu weten? Grassprietjes kunnen toch geen postkaarten lezen?' 'Ach ja, dat was ik vergeten.'

Droomde ze? Nee, ze was wakker. Het was echt waar. De grassprietjes praat-ten met elkaar. Kat Trien luisterde nog eens goed. Maar ze zeiden niets meer. Toen zag Kat Trien tussen de heldergroene sprietjes een postkaart. Die kwam vast uit de postzak van Wit. 'Pssst... Reiskoffer', fluisterde Kat Trien, 'moet je horen.' Fluisterend las ze de tekst op de postkaart.

Toen ze nog in WAARNAARTOE woonde had Kat Trien wel eens over ZON-DERTIJD gehoord. Vele dieren gingen er op vakantie. Ze kwamen dan steeds gelukkig en vrolijk terug. Ze zeiden dat je in ZONDERTIJD je tijd niet kon verliezen. Ze vertelden hoe rustig en mooi het er was. Iedereen praatte met iedereen. Er was muziek. En vallende sterren.

En nu zou dat allemaal verdwijnen? Voorgeed? En Paard Wachtmaar dacht dus dat Paarde Bloem ZONDERTIJD kon redden. Maar Paarde Bloem was dood. Ai, ai, dacht Kat Trien, wat nu?

Kat Trien stopte de postkaart in haar reiskoffer en ging weer in haar hangmat liggen. Ze luisterde goed, terwijl ze op de dokter wachtte. Eerst hoorde ze niets. Toen hoorde ze: 'Jij, jij.' Dat kwam uit haar eigen buik. Reiskoffer begon op en neer te wippen in zijn hangmat. Hij zei precies hetzelfde: 'Jij, jij.' Jij, jij, wat?, dacht Kat Trien.

Ze opende haar reiskoffer. Er was geen wind, maar toch zag ze iets bewegen. Een verhaal. Het verhaal dat Egel van Leesclub de Stroopwafel had verteld. Over Paarde Bloem en de gave van de bewegende woorden. Het verhaal vertelde hoe Paarde Bloem met zijn woorden stille dieren weer in beweging kon brengen.

Paarde Bloem had inderdaad de stilte kunnen doorbreken, zuchtte Kat Trien. En ZONDERTIJD kunnen redden.

Een schone bril

'Hallo. Ben jij Paard Wachtmaar?' Het paard zat stil naast zijn huis. Hij zei niets. Hij bewoog niet. Maar als hij nog scheetjes kan laten, dacht Kat Trian, dan zit er vast nog een beetje beweging in. Naast Paard Wachtmaar lag in het grijze gras een grote bril. Er lag heel veel stof op de bril. Dat krijg je van al dat wachten, dacht Kat Trian, zoveel stof. Ze keek in haar reiskoffer. En daar zat weer precies in wat ze nodig had. Een stofdoek. Met sterretjes erop. 'Dankjewel Reiskoffer', zei ze. Ze nam de stofdoek. Ze deed haar koffer dicht. En ze maakte de bril schoon. De bril was groot, maar licht. Ze zette de bril op het hoofd van Paard Wachtmaar. Toen liet hij weer een scheetje. Kat Trian ging een beetje naar achteren.

Wacht eens even

'Wacht eens even', zei iemand.

'Wat zie ik nu?' 'Je ziet mij',
zei Kat Trien. 'Ik ben Kat Trien.

En ik denk dat jij Paard Wachtmaar bent.'

'Wacht eens even', zei het paard nog eens,

'dat kan best wel eens waar zijn.' 'Ja, ja,
nu zie ik het goed. Ik ben Paard Wachtmaar.

En jij bent Kat Trien. En daar in de verte zie
ik een nieuwe gouden brug. En in die koffer van

jou zie ik woorden en verhalen die de stilte kunnen doorbreken.' 'Hoe kun jij
dat zien?', vroeg Kat Trien. 'Reiskoffer is toch dicht?'

Paard Wachtmaar antwoordde niet. Hij stond op. Plots maakte het oude brui-
ne paard een danspasje. En hij zong er een liedje bij. 'Zie daar, zie daar',
zong hij, 'de gouden brug! Zie daar, zie daar, de brug is terug!'

'De brug was verdwenen', zei Paard Wachtmaar. 'Ik was de enige die het
zag. Alle dieren stonden stil. En de brug was verdwenen. En ik wist niet wat
te doen.' 'En toen wachtte je maar', zei Kat Trien. 'Ja', zei Paard Wachtmaar,
'dat is wat ik altijd doe.' 'En waarop wachtte je dan?', vroeg Kat Trien. 'Dat
wist ik niet', zei Paard Wachtmaar. 'Maar nu wel.' 'O', zei Kat Trien, 'waarop
dan?' 'Op jou', zei Paard Wachtmaar.

Niet helemaal, maar wel een beetje

'Paarde Bloem stuurde je zeker naar hier?', vroeg Paard Wachtmaar toen.

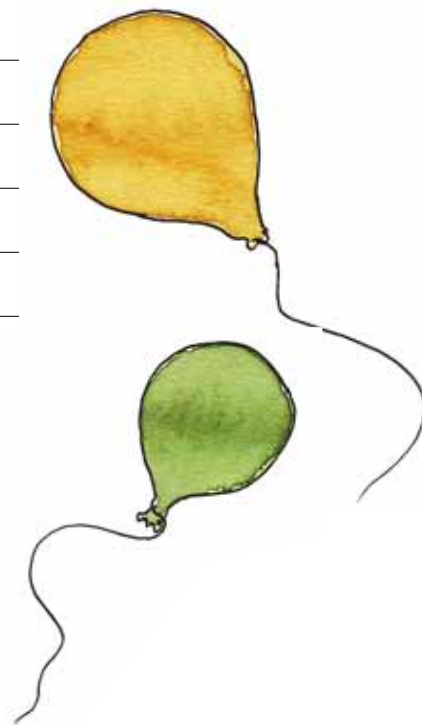
'Met een koffer vol woorden en verhalen?' 'Niet helemaal, maar wel een
beetje', zei Kat Trien. Ze wist niet goed hoe ze het moest uitleggen.

'Het zit zo', zei ze. 'Paarde Bloem is overleden. Maar zijn woorden niet. Die
leven nog altijd verder. En daardoor kwam ik hier terecht.' 'Paarde Bloem is
dood? En zijn woorden wezen jou de weg?', vroeg Paard Wachtmaar. 'Ja, zo
kan je het wel zeggen', zei Kat Trien. 'Maar ik weet zelf niet waarom hoor. Ik
begrijp niet hoe mijn woorden en verhalen ZONDERTIJD kunnen helpen. Nie-
mand hier in ZONDERTIJD kan mijn woorden nog horen. Alle dieren staan stil.
En alles is zo grijs. Geen kleuren. Geen klanken. Zelfs geen geuren. Alleen
dan...' Kat Trien maakte haar zin niet af. Ze keek naar Paard Wachtmaar en
vroeg: 'Paard Wachtmaar, denk jij dat we ZONDERTIJD kunnen redden?' 'Ja
hoor', zei Paard Wachtmaar, 'wacht maar.'

Even wachtte Kat Trien. Maar toen ging ze toch maar iets doen. Ze ging naast
haar koffer zitten en opende die. Ze begon te lezen.

Kat Trien las. En las. De tijd bestond niet meer. Paard Wachtmaar kwam dich-
terbij en keek ook in de koffer. 'Prachtig, prachtig', zei hij. Toen niets meer.
Hij ging weer zitten. 'Wat doe je nu?', vroeg Kat Trien. 'Wat ik altijd doe', zei
Paard Wachtmaar. 'Ik wacht.'

A simple illustration of two balloons. The top balloon is yellow with a black outline and a small black knot at the bottom. The bottom balloon is green with a black outline and a small black knot at the bottom. A thin black string connects the two balloons, looping between them. The background is white with horizontal lines.

'Kat Trien en de bewegende woorden' is niet zomaar een sprookje. Dit sprookje is gebaseerd op een waargebeurd verhaal.

De reis van Kat Trien naar een land zonder tijd is dus geïnspireerd op mijn eigen reis naar de Ark in Bangladesh. Het is een verhaal vol bijzondere ont-

moetingen en bewegende woorden op precies het juiste moment. Lange tijd leek het me onmogelijk mijn ervaringen in woorden uit te drukken. Maar het begon steeds meer te kriebelen. Kat Trien en Paard Wachtmaar hielpen me om het onbeschrijflijke wèl te beschrijven.

De eerste Arkgemeenschap werd opgericht door Jean Vanier in 1964 in Frankrijk. Vandaag bestaan er Arkgemeenschappen in 38 verschillende landen. Meer informatie vind je op www.larche.org.

Graag wil ik broeder Frank en broeder Guillaume van de Taizégemeenschap in Bangladesh bedanken. Zonder hen zou dit boek niet bestaan. Ik bedank ook Jean Vanier, Heidi Wagemans, Tim Verwimp en Rachid Baitar voor hun vertrouwen, openhartigheid en aanmoedigende woorden. Bovenal wil ik mijn vrienden in de Ark bedanken. Ieder van jullie is onmisbaar op zijn eigen manier. Jullie brengen me in beweging als ik even stilsta. Laten we samen verder gaan.

Wendy